

esquix

Suplement d'EN PATUFET

CAPELL IMPROVISAT

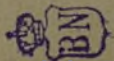
A casa d'un senyor molt obstinat es
presentà un minyó amb una lletra.

—Cobreixi's— li digué autoritària-
ment el senyor que rebia la lletra.

Però el minyó no sabia com excu-
sar-se de no usar gorra ni capell.

—Li dic que es cobreixi — ordenà,
indignat, el senyor.

I el minyó hagué de recórrer als
grans i inesperats mitjans.

El riu on es neguen els mentiders

RONDALLA POPULAR

A la nena Raquel Arcalis

CONTEN d'un pare i fill, que un jorn anaven a un poble un xic apartat de la seva masia. I... vet aquí que, pel camí, el fill, que era molt mentider, i, de consegüent, ja havia pres el vici d'exagerar-ho tot, digué a son pare:

—Un dia vaig veure un gos tan gros com un elefant.

El pare, veient l'extraordinari de la mentida, fingí no estranyar-se, i continuaren son camí parlant de coses indiferents, fins que l'home digué al noi:

—¿Ja ho saps que hem de passar

per un riu que s'emporta tots els que diuen mentides?

Aquesta novetat es coneix que no féu gaire gràcia al vailet, perquè ben prompte manifestà que aquell gos que havia dit que era com un elefant, tan sols semblava un camell.

«Poca diferència hi ha d'un animal a l'altre», pensà el bon home.

I seguidament afegí:

—El riu que t'he dit, s'apropa. Ja no tardarem a ésser-hi.

A mesura que caminaven, el xavalet no sabia com fer-ho per enxiquir aquell gos que tan prodigiosament havia fet créixer, i com que no s'atrevia a confessar de cop la seva culpa, manifestà que aquell gos no tenia el tanymany d'un camell, sinó el d'un ase.

«Tampoc és veritat», pensà el pare, i digué solemnement:

—Ja tenim el riu aquí, i ai del desgraciat que ment, que se l'endurà per sempre!

El noi, que ja es veia engolit per la impetuosa corrent del riu imagina-

ri, entre confús i atordit, i sentint les esgarrifances d'una mort segura, féu l'últim esforç i exclamà, ple d'angoixa:

—Pare! Pare! Aquell gos que us deia que era tan gros, tan gros, no ho era com un elefant, ni com un camell, ni com un ase. Era... senzillament, com els altres.

En els llavis del pare s'hi dibuixà una rialleta victoriosa. I conten que aquell noi no en digué mai més cap de mentida, perquè, quan anava a fer-ho, sempre es recordava del riu de la rondalla.

J. RECORDÀ TEIXIDÓ

JEROGLIFIC

—Li asseguro que és fort.

—¿Vol dir?

—Mare de Déu Santíssima! Ara sí
que el meu bon nom és a passeig.

ELS TRES AMICS

A en J. Cruañas

Hi havia un home que tenia tres amics; dos d'ells eren amics íntims; el tercer li era indiferent.

Un dia aquest home va ésser demanat per la justícia; cridà els seus amics i els va dir aquestes paraules:

—¿Qui de vosaltres voldrà venir amb mi per defensar-me davant del tribunal, puix una gran causa pesa sobre meu?

El primer es va excusar dient que no hi podia anar per assumptes que tenia.

El segon l'acompanyà fins a les portes del palau, i d'allí se'n tornà.

El tercer (el que li era indiferent) l'acompanyà, no fins a la porta del palau, com va fer l'altre, sinó fins als peus del jutge i entrà en favor del seu amic, provant la seva innocència, tant, que el jutge el va absoldre.

Anem al cas: L'home, en aquest món, té tres amics. ¿Com es porten a

l'hora de la mort, en què l'home és demanat al tribunal de Déu?

El seu amic més estimat és el diner, el qual l'abandona en el moment que l'home ha mort. Els seus parents i coneguts són el segon amic, els quals l'acompanyen fins a la porta del cementiri i d'allí se'n tornen. Les bones obres són el tercer amic; elles ens acompanyen al tribunal de Déu, i aquestes, que són moltes i poderoses, parlen i defensen l'home; tant, que Déu li dóna el premi que mereix.

Per tant, feu bones obres, que de molt us serviran.

LL. TORÀ

(Traduït del francès.)

LA CARITAT

A la porta d'una església
un home tot ple de mal,
amb paraules que enternien
demanava caritat:

—Mireu l'estat en què em trobo:

afavoriu-me. germans.—

En efecte; un que passava,
compadit del desgraciat,
va treure's una moneda
i li va posà a la mà.

—Senyoret, malaguanyada—
va di un pobre del costat

—aquest home és un *borratxo*;
no té ni ha tingut cap mal,
i aquest posat de desgràcia
és purament estudiat.

—Serà tot això que expliques—
li va respondre el donant—
prò a mi ben poc se me'n dóna;
jo ja he fet la caritat;
si ell, que ha estat qui l'ha rebuda,
en fa mal ús, per ell fa,
i sols la consciència seva
carregarà amb el pecat.

«El brill de les accions bones
jamai s'entela amb el mal».

R. O. K.

ELS VINT MAGNÍFICS VASOS

A mon amic Josep Bru

Un príncep del Japó va fer fer vint vasos de riquíssima porcellana i d'una formosor extraordinària.

Un dia, un criat del seu servei n'hi va trencar un, i ell el condemnà a mort.

Havent vist això, un altre criat es presentà al davant del príncep i li digué:

—Príncep, jo tinc en mes mans una pasta per adobar el vas trencat, i no-més us demano que me'ls porteu tots a ma cambra.

Un cop hi varen ésser, els tirà tots a terra, rompent-los en trenta mil trosos, i va dir:

—Aquests dinou vasos haurien pogut fer perdre la vida a dinou persones; preneu la meva, ja n'hi haurà prou.

El príncep va comprendre la lliçó que li havia donat el seu criat, i pensant que tots els vasos daurats del cas-

tell no valien tant com la vida d'una persona, els perdonà tots dos.

No temis del qui mata el cos i no pot matar l'esperit.

Per la traducció del francès,

RAFEL GARRIGA

VAGA DE VOCALS

N. c.nf.. .l s.c.l.r

v..r. d.l p.. d. l'.lt.r

—Escolta, Pepet,
¿quin és l'objecte
del municipal que
acaba en *abre*?

—El sabre...

—No senyor, que
el sabre acaba en
punta.

Un artista més afamat que famós

troba l'anunci d'una fonda molt convenient.

Hi entra de seguit disposat a acabar-s'ho tot.

Amò la gana que porto —pensa—
menjaré molt i hi sortiré guanyant.

Però a mida que va augmentant de
pes,

un enginyós aparell

collocat sota la cadira l'obliga a aixecar-se

i ha de pagar les tres pessetes sense haver menjat tot el què volia.